

Hétfő reggel volt.

Megint.

Ez nem jó jel.

Már a Biblia is említi, hogy a hétfő bűn. Vagy valami ilyesmi. És én ezzel mindig is maximálisan egyetértettem.

Egyszerre azon kaptam magam, hogy a plafont bámulom, és figyelem, ahogy egy fáradt kaszaspók tétován szerencsétlenkedik a keresztben futó hajszalrepedés mentén. Ahogy néztem, mit csinál, Isten jutott az eszembe.

Az, hogy ő is elcsesz dolgokat.

Most komolyan: mégis mit akarhatott ezzel a sorsüldözött fajjal? Vagy talán félrenézett egy pillanatra teremtés közben, mert csöngetett a pizzás, vagy leejtette a dugóhúzózt, aztán mire megint odafigyelt, már hopp, kész is volt, és ilyen lett?

Micsoda idióta egy állat!

Mármint a pók...

De mit is keresek én a hátamon fekve a padlón?

Jártas alkoholistaként elkezdtem a felállás előtti *chek list*-et, akárcsak a pilóták szokták felszállás előtt.

Futómű? – mozog, rendben.

Törzs? – zsibog, de rendben.

Irányítás?...

Mondom: *irányítás?!*

Hirtelen tudatosodott, hogy egy ideje már valami sürgető hangot hallok – az ajtócsengőt. Alighanem ez volt az, amire felriadtam, csak már nem emlékeztem rá. Valaki nagyon be akart jönni, mert most már rátenyerelt a csengőgombra, és a bimbamozás állandósult.

Nem fogadtam volna egy dollárban sem arra, hogy hajnali négykor, miután hazajöttem a San Diego-i rendőrség éves jelmezbálgáról, ráfordítottam a kulcsot. Igazából nem is emlékeztem, hogyan jutottam haza. Próba, szerencse, és erőtlenség felkiáltottam:

– Bújjál már be!

A bimbam elhallgatott, és a lábamat hideg levegő csapta meg. A jövevény benyitott az előszobába. Csak ekkor jutott eszembe, hogy sokéves tapasztalattal rendelkező gyilkossági

zsaruként számos ellenségem akadhat szerte a városban. Lehet, hogy éppen most engedtem be egyet?

Még szerencse, hogy eleve egyenruhában heveredtem el a nappali szőnyegén. Bár ez túl szemérmes fogalmazás... valójában úgy dőltem el, mint a ketteslétra. Viszont, jutott eszembe, ha már egyenruhában maradtam, ahhoz fegyver is jár. Az övem felé tapogatództam, és kutató ujjaim meglelték a pisztolytáskát. Kikapcsoltam, és előhúztam a benne lapuló oldalfegyvert. Kicsit furcsállottam, hogy egészen vékony a csöve, és cseppet sem hasonlít a Glockomra, de ilyen csekélységgel most nem törődhettem. Majd visszacserélem. Ha már tudok járni. Meg amint rájöttem, hol is hagytam a Glockot.

A pisztolyt az ajtóra emeltem.

Épp időben, mert ekkor megjelent egy sötét alak. Nálam kicsit magasabb volt, erősebb, és ébenfekete bőre csak úgy csillogott a reggeli napfényben.

– Mit akar azzal a műanyag fegyverrel, Larkin?

– Fiona – állapítottam meg, és leengedtem a pisztolyt. – Maga meg mit keres itt?

Az előző ügyem során a nyakamba akasztott rendőrnő a szemét forgatta.

Egyébként akkora szeme volt, mint egy teniszlabda.

Igen! Ez az! Mióta is kerestem már ezt a hasonlatot?

Közben Fiona az óráját kopogtatta.

– Én?! *Maga* mit csinál itt, Larkin?

– Fekszem.

– Be van rúgva?

– Az attól függ, mennyi az idő?

– Kilenc. Tízre időpontja van, ha elfelejtette volna!

– Ha kilenc, akkor igen.

– Mit igen?

– Be vagyok rúgva.

A nő lerogyott a fotelba.

– Úristen, meddig maradt?

– Négy körül érhettem haza. Magát akkor már jó ideje nem láttam.

– Persze, hogy nem. Egykor hazamentem. Maga már akkor is olyan ázott volt, mint a kacsáknak vetett zsemle.

– Szemléletes.

– Mert magának mindig innia kell!

– Csak ha ébren vagyok – ültem fel lassan, és felhúztam a térdemet, hogy aztán át is karoljam. – Ennek most maga volt az oka. Traumatizált a tegnapi jelmeze.

A nő összeszorított szájjal meredt rám, de nem vette a lapot.

Láttam, hogy magától nem fog megszólalni. Nem is hibáztattam.

Még én sem várhattam el, hogy mindig önként borítsa magára a szennyes vödröt azzal, hogy visszakérdez.

Felidéztem, ahogy előző este megláttam egy, az egész testét elfedő fehér lepedőben, és egy élénksárga úszósapkában.

– A maga ötlete volt, hogy tükörtojásnak öltözzön?

– Nyertem vele, nem?

– De. Viszont a maga fekete bőre sok helyen kilátszott.

– Mit akar ezzel?

– Nem volt pontos a megfogalmazás. Igazából azt kellett volna mondania, hogy tükörtojás *égett pirítóson*.

– Ez nem volt politikailag korrekt.

– Ki mondta, hogy politikailag korrekt akarok lenni? Sőt. Bármilyen szinten korrekt?

– Nem én heverek a hátamon, a szőnyegen – jegyezte meg a nő, – mert állat módon leittam magam!

– Nem heverek – mutattam rá a különbségre. – Ülök.

– És hosszú éveken át ülni is fog, ha nem szedi össze magát.

Megráztam a fejem.

– Miről beszél?

– A belső elhárításról. Rászálltak magára.

Ez most meglepett. Tényleg.

Rühelltem őket, mint csiga a sót, de pont emiatt igyekeztem is elkerülni azokat a csótányokat. *Hát mit tettem én ellenük?*... meg is kérdeztem:

– Hát mit tettem én ellenük?

– Vu Csianhua halála miatt nyomoznak.

– Az meg ki a tököm?

– Egy kínai...

– ... erre rájöttem...

– ...aki megsült a kocsijában.

– Ó!

Elhallgattam.

– Ismerős? – ütötte a vasat Fiona.

– Szörmentén.

– Bajban van, Larkin.

– Erről szól az életem.

– Valójában ezért kell most a rendőrségi pszichológushoz mennie, és ezért kell, hogy rendesen viselkedjen.

– Az milyen?

– Ne idegesítsen már fel! Éppen emiatt vagyok itt!!!

Csak pislogtam.

Lássuk be, Fiona tudott bánni velem.

Ha nem volna akkora, mint egy barnamedve, még tán feleségül is kérem.

De hát... akkora.

Teniszlabdányi szemekkel.

Csend volt. A nő nézett, én meg magamban füstölögtem a padlón. Patthelyzet volt.

– Kér egy kávé? – törte meg a csendet az okosabb.

– Mindenképp – mondtam én. – Kösz.

A konyha felé indult, és a válla felett visszakiabált.

– Van kapszulája?

– Van – hörögtem, majd már csak magamnak folytattam félhangon: – Nekem egy ciánt legyen kedves! Az kéne erre a fejfájásra.

Amíg a kávégép szörcsögését hallgattam, felkeltem, és kissé imbolyogva megálltam a nappaliban. Fog ez menni! Kiballagtam a konyhába. A kolleganó éppen egy új csészét helyezett a kávéfőző alá. Ahogy dolgozott, és elnéztem a hátát, ismét megállapítottam, hogy sokkal erősebb nálam. Megköszörültem a torkom.

– Hogy is mondta azt a dolgot a belső elhárítással?

– Ki akarják nyírni, Larkin. Ehhez kell a pszichológusi vélemény.

– Én mindeddig abban a tudatban voltam, hogy azért kell jelentkezni a pszichológusnál, hogy kimondja, újra munkába állhatok.

– Magának ezt mondták? Akkor jól palira vették.

– Miért? Azok után, hogy megsérültem a múltkor, és heteken át kellett regenerálódnom...

– ...vagyis innia...

– ...szerintem igenis logikus döntés, hogy a rendőrfőnök megnézet egy pszichológussal.

Még ha nem is látom sok értelmét, hogy egy agyturkász matasson a mentálhigiénémben.

– *A hol?* – nézett rám a nő, és egy kávésbögrét nyomott a markomba.

– Az agyamban.

– Na, hát akkor jobb, ha tudja, nem azért rendelték be. A belső elhárítás Vu Csianhua halála miatt eljárást indított. Tisztázatlanok a körülmények. Vannak olyan vélemények, hogy maga intézte el azt a pasast.

– Én csak verekedtem vele. Aztán menekülőre fogta, és...

– Jó, jó, én hiszek magának, nem engem kell meggyőznie, Larkin...

– Cameron. Ezerszer megbeszéltük.

– Ahogy azt is, hogy képtelen vagyok Cameronnak szólítani. Magának olyan Larkin alkata van. Larkin feje, Larkin lelke.

– Majd még eldöntöm, hogy ez most bók volt, vagy éppen a sárba döngölt.

– Egész pontosan ezt még én sem tudom.

– Szóval azért jött ide, hogy figyelmeztessen?

– Pontosán. Ma nem viselkedhet úgy, mint egy megvadult, cinikus óvodás. Dr. Norton várja magát tízre.

– A vírusirtó?

– Az a nő egy igazi farkas!

– Majd írok Stan Leenek.

– Kinek?

– Úgysem értené.

– Norton meg fogja enni magát!

– Akkor mégiscsak a vírusirtó lesz az.

– Higgyen már nekem! Ma *tényleg* jó fiúnak kell lennie.

– Az leszek.

– Akkor vegyen egyenruhát. Az talán jobban áll magának, mint az ostoba öltönyei, meg a hányadék nyakkendői. És szedje rendbe magát!

– Lassítsunk már, hé! Egyenruha van rajtam, nem? – jól emlékeztem, hogy amikor a padlón hevertem, egyenruhában tettem azt.

Ezek szerint még hajnalban átöltöztem, hogy ezzel reggel ne kelljen vesződnöm.

Fiona fáradtan végigmért.

– Barna. És még ez vele a legkisebb baj.

– Miért?

– Illene tudnia, hogy a San Diego-i rendőrség sötétkék egyenruhát használ.

– Hm... Tényleg – beugrott, hogy igaza van!

Csak nem tisztulni kezdett az agyam?...

De akkor *mi* van rajtam?!

– Maga még mindig a jelmezbáli cuccban van, Larkin – megint az órájára nézett. –
Kezdjen átvedleni. Alig negyven percünk maradt.

– Mi lenne, ha ebben maradnék?

– Kirúgnák. Nézzen már magára! Engem ostoroz a tükörtojás miatt? Amikor maga ebben jelent meg este?

Őszintén szólva csak hézagos emlékeim maradtak az estéről.

Egészen mostanáig.

Kezdett oszlani a köd.

Igen, már rémlett.

A *Hétpatkó*ban kezdtem a délutánt. Háromtól masszívan ittam a cimborákkal. Aztán este Fiona felhívott, hogy megnyugtassa magát, ma józanon megyek a pszichológiai vizsgálatra. A hangomon azonban hallotta, hogy már akkor sem voltam száraz. A beszélgetés során elejtette, hogy a rendőrségi jelmezbálba készül.

Akkor jó ötletnek tűnt, hogy én is elmenjek.